

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobců:

- a) X., nar. dne X.
- b) X., nar. dne X.
- c) nezletilá X., nar. dne X.

všichni státní příslušností Moldavsko
t. č. v X.

zastoupení Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2022 č. j. KRPA-104691-9/ČJ-2022-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 3. 2022 č. j. KRPA-104691-9/ČJ-2022-000022-ZZC rozhodl o zajištění žalobkyně a) dle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství - nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „dublinké nařízení“). Doba zajištění byla podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

II. Žalobní body

2. Žalobci mají za to, že je rozhodnutí o zajištění nezákonné, neboť žalovaný ve svém rozhodnutí žádným způsobem nezohlednil nejlepší zájem dítěte. Žalovaný ve svém rozhodnutí nijak nerefletoval skutečnost, že žalobkyně c) je nezletilou osobou ve věku 15 let a 6 měsíců, napadené rozhodnutí tak zatížil vadou nepřezkoumatelnosti.
3. Žalovaný ve svém rozhodnutí nijak nezohlednil zranitelnost žalobce b), který je v důsledku autonehody osobou s postižením a nesvéprávný. Žalovaný se nijak nezabýval otázkou, zda je zajištění přiměřeným prostředkem s ohledem na zdravotní stav žalobce b), nijak se nezabýval konkrétními podmínkami v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová (dále též „Zařízení“) a nezkoumal, zda při umístění žalobců do tohoto zařízení bude mít žalobce b) dostatečný přístup ke zdravotní péči úměrný jeho stavu. Rozhodnutí žalovaného je tak nepřezkoumatelné.
4. Žalovaný nezohlednil při posuzování možnosti realizace transferu nezletilost žalobkyně c) a postižení žalobce b). Žalovaný vycházel při posuzování možnosti realizace účelu zajištění ze zcela obecných informací ohledně azylového systému v Rakousku. Jelikož je žalobce b) osobou s postižením a žalobkyně c) nezletilá, bylo v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) na místě alespoň předběžně posoudit přijímací podmínky v Rakousku i s ohledem na záruky, jaké tamní azylový systém poskytuje těmto osobám.
5. V případě žalobců nebylo prokázáno vážné nebezpečí útěku. Žalobkyně a) opakovaně uvedla, že je ochotna se do Rakouska vrátit a děkovala správnímu orgánu, že jim pomůže s návratem do Rakouska.
6. Žalobci mohou být po dobu řízení o předání umístění v pobytovém středisku. Jelikož se přinejmenším v případě žalobce b) a žalobkyně c) jedná o zranitelné osoby, měl správní orgán přistoupit k uplatnění mírnějšího opatření spočívajícího v umístění žalobců do jednoho z pobytových středisek Správy uprchlických zařízení Ministerstva vnitra, kde by žalobci byli k dispozici správnímu orgánu pro další úkony v řízení.
7. Žalobci zdůraznili, že byli zajištěni i jejich rodinní příslušníci, šlo celkem o skupinu 15 osob, požadovali, aby soud zohlednil jejich rodinné vazby a postupoval tak, aby nedošlo k rozdělení rodiny, neboť jako rodina si vzájemně pomáhají.
Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

III. Vyjádření žalovaného

8. Rozhodnutí o zajištění bylo vydáno pouze v případě žalobkyně a). Žalobci b) a c) jsou pouze účastníky řízení. Nebylo jim vydáno rozhodnutí o zajištění, ale byli umístěni do zařízení pro zajištění cizinců s žalobkyní a), kterou doprovázeli. Žalobce b) je účastníkem řízení, neboť je vzhledem k zdravotnímu stavu plně závislý na své matce, tj. žalobkyni a). Bylo zřejmé, že bude doprovázet svou matku i při jejím zajištění do zařízení. Totéž se dá konstatovat o žalobkyni c), kdy se jedná o dceru žalobkyně a). Z tohoto důvodu byli všichni společně umístěni do zařízení pro zajištění cizinců rodinného typu. Žalobci byli seznámeni s podmínkami jejich umístění do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová (dále též „Zařízení“), kde je jim po celou dobu omezení osobní svobody dostupná lékařská péče, stejně jako s možnostmi společného umístění do Zařízení, které je určeno speciálně pro rodiny s dětmi, kde je od 1. 7. 2018 otevřen nový blok pro doprovody zajištěných cizinců (rodiny s dětmi). V Zařízení je pro ubytování rodin s dětmi k dispozici samostatný pokoj s adekvátním vybavením, dostupná lékařská péče jak pro dospělé, tak pro nezletilé, školní docházka, volnočasové aktivity pro nezletilé i dospělé, specializovaný personál – sociální pracovníci, pedagogové volného času, právní poradenství, psychologická či jiná odborná pomoc. Došlo také k odstranění většiny režimových opatření a bezpečnostních prvků. Vybudováním bloku pro rodiny s dětmi došlo k minimalizaci nutnosti organizování pohybu ubytovaných cizinců v rámci objektu a dalšímu snížení faktorů, které mohou u dětí vyvolávat tíseň. K příjemnému charakteru zařízení v rámci kontextu detence přispívá i to, že zařízení je umístěno v klidném a čistém prostředí uprostřed lesů poblíž CHKO Kokořínsko. V tomto zařízení bylo společně s žalobci umístěno i zbývajících 12 členů jejich široké rodiny.
9. Dle názoru žalovaného s ohledem na umístění žalobců do tohoto zařízení nelze tvrdit, že nebyla dostatečným způsobem zohledněna zranitelnost zde umístěných osob. Žalobci deklarovaný zdravotní stav nevyžaduje žádnou akutní specializovanou léčbu, či jinou péči, která by jim pobytem v zařízení pro zajištění cizinců byla odepřena či omezena. Naopak jim je dostupná nepřetržitá péče a zázemí rodinného typu.
10. Dle názoru žalovaného nedošlo napadeným rozhodnutím k pochybení spočívajícímu v nezohlednění zdravotního stavu žalobce b) a nesouhlasí s tvrzením, že nebyl zohledněn zájem dítěte, kdy právě k této skutečnosti – doprovodu nezletilého cizince – bylo žalovaným přihlédnuto a v rozhodnutí o zajištění bylo podrobně odůvodněno, proč je Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová vhodné pro umístění rodin s dětmi, tedy potažmo i zranitelných osob.
11. K tvrzením žalobců, že žalovaný nezkoumal záruky poskytované azylovým systémem v Rakousku ve vztahu k zranitelným osobám, žalovaný uvedl, že z dosavadní úřední činnosti žalovaného, ani z jemu dostupných informací, jako jsou stanoviska UNHCR, případně veřejně přípustná judikatura evropských soudů, resp. vnitrostátních soudů zemí dublinského systému, včetně České republiky, nevyplývá, že by Rakousko mělo v současné době vykazovat systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení či podmínky přijetí žadatelů v tomto členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Státy Evropské unie garantují dodržování Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

(dále jen „Úmluva“). V případě Rakouska se tedy jedná o bezpečnou zemi, kdy předání žalobců nebrání žádný systémový nedostatek.

12. Žalovaný nesouhlasí, že měl využít možnost alternativního ubytování v Pobytovém středisku Správy uprchlického zařízení. Aplikace zvláštních opatření je vázána na předpoklad, že žalobce bude se státními orgány spolupracovat a taktéž neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění, respektive v případě žalobců předání, vyhýbal. U žalobců absentovala jak objektivní, tak subjektivní složka možnosti uložit zvláštní opatření, tudíž jejich využití bylo v podstatě vyloučeno. Žalovaný jasně vyjádřil, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neúčelné“ (objektivní složka). Žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobců existuje důvodná obava, že výkon jejich předání bude zmařen, a proto byl nucen přistoupit k zajištění žalobců místo uložení mírnějších prostředků ve formě zvláštních opatření. K tomuto závěru žalovaného vedly zjištěné skutečnosti, kdy žalobci i přesto, že podali žádost o udělení azylu v jiném členském státě, přicestovali na území České republiky bez jakéhokoli oprávnění k pobytu s úmyslem i zde podat žádost o azyl, a to navíc za situace, kdy azylová procedura na území Rakouska dosud nebyla ukončena. Rovněž sami žalobci uvedli, že jim byly již v minulosti zamítnuty žádosti o azyl ve Francii a v Německu.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního; dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o žalobě rozhodl bez jednání dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.
14. Soud se nejprve zabýval tím, v jakém rozsahu jsou žalobci oprávněni napadat rozhodnutí žalobou.
15. Podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou. V daném případě bylo rozhodnuto o zajištění žalobkyně a). Soud shledal, že napadeným rozhodnutím mohlo být zasazeno do právní sféry žalobce b) a žalobkyně c), a proto jsou aktivně legitimováni k podání žaloby proti tomuto rozhodnutí.
16. Soud neshledal důvodnou námitku, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se žalovaný žádným způsobem nevypořádal se skutečností, že žalobkyně c) je nezletilá a neposoudil nejlepší zájem dítěte. Soud neshledal, že by nedostatek posouzení nejlepšího zájmu dítěte byl důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného, neboť v daném případě není žalobkyně c) zbavena osobní svobody. Zajištěnou osobou v daném případě je žalobkyně a), která nemůže zařízení pro zajištění cizinců po dobu zajištění opustit. Žalobkyně c) zajištěna není, a tudíž má možnost zařízení pro zajištění cizinců kdykoli opustit. V případě, že by byla žalobkyně c) v nižším věku, lze mít za to, že by její ubytování v Zařízení bylo de facto zajištěním. Avšak vzhledem k tomu, že je ve věku 15 let a 6 měsíců, lze mít za to, že může Zařízení opustit i bez doprovodu rodiče, případně za doprovodu sociálního pracovníka. Bude vhodné, aby personál v Zařízení činil aktivní kroky k tomu, aby žalobkyně c) mohla zařízení opustit a nebyla omezena na svobodě. Soud tak neshledal, že by v daném případě byla žalobkyně c) zajištěna, a to ani fakticky, neboť žalobkyně nemusí setrvávat v Zařízení a s ohledem na její věk lze mít za to, že by mohla zařízení opustit buď sama, za doprovodu pracovníků Správy Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

uprchlických zařízení nebo pracovníků nevládních organizací poskytujících pomoc cizincům, jakou je např. zástupce žalobců. Přestože žalovaný měl ve svém rozhodnutí posoudit nejlepší zájem dítěte, soud neshledal, že by tento nedostatek mohl mít vliv na závěr rozhodnutí. Nezbytným by posouzení nejlepšího zájmu dítěte bylo, pokud by žalovaný rozhodl o zajištění žalobkyně c), případně pokud by došlo k jejímu de facto zajištění.

17. Soud v této souvislosti hodnotil též kontext celého případu. Společně s žalobci bylo do Zařízení umístěno dalších 12 členů jejich širší rodiny. Další rozhodnutí policie ve věci, která se týkají také nezletilých dětí, obsahují podrobné posouzení důvodů, pro které je Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová vhodným zařízením pro ubytování rodin s dětmi. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že k doprovodu nezletilého cizince přihlédl v rozhodnutí o zajištění, v němž podrobně odůvodnil, proč je Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová vhodné umístění rodin s dětmi. Žalovaný má zřejmě na mysli podrobné odůvodnění, které obsahují rozhodnutí dalších členů rodiny (např. rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2022, č. j. KRPA-104736-9/ČJ-2022-000022-ZZC a ze dne 1. 4. 2022, č. j. KRPA-104743-9/ČJ-2022-000022-MIG). Soud tak považuje za pravděpodobné, že se danou otázkou žalovaný ve skutečnosti zabýval při posouzení postupu ve vztahu k celé rodině, avšak opomněl část odůvodnění ve vztahu k posouzení vhodnosti zařízení pro umístění žalobkyně a) a tedy i žalobkyně c) zahrnout do svého rozhodnutí. Je však zřejmé, že žalovaný zohlednil nezletilost žalobkyně c), což vedlo k umístění žalobkyně a) s žalobkyní c) do Zařízení pro zajištění cizinců vyhrazeného pro rodiny s dětmi.
18. Zajištění žalobkyně a), jež zasáhlo i do právní sféry nezletilé žalobkyně c), nebylo v rozporu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), na niž odkazovali žalobci ve své žalobě. ESLP v minulosti opakovaně shledal porušení článku 3 Úmluvy ve vztahu k zajištění dětí doprovázejících své rodiče (rozsudek ze dne 13. 12. 2011, K. a ostatní proti Belgii, stížnost č. 15297/09; rozsudek ze dne 19. 1. 2010, M. a ostatní proti Belgii, stížnost č. 41442/07; a rozsudek ze dne 19. 1. 2012, P. proti Francii, stížnost č. 39472/07 a 39474/07), z důvodu společného působení tří faktorů: „nízkého věku dětí, délky zajištění a neuzpůsobeného typu zařízení“ (§ 46 rozsudku A. M. a ostatní proti Francii). Porušení povinností ze strany členských států Rady Evropy se zpravidla dělo ve vztahu k velmi malým dětem. Zajištění dětí však ani tady neporušuje čl. 3 Úmluvy automaticky, ale vždy se zřetelem na konkrétní okolnosti případu (srov. k tomu např. rozsudek ze dne 7. 12. 2017, S. F. a ostatní proti Bulharsku, stížnost č. 8138/16, §§ 78-83). Např. v případě M. a ostatní proti Belgii bylo stěžovatelům sedm měsíců, tři a půl roku, pět let a sedm let; zadržení byli po dobu jednoho měsíce. ESLP vzal v potaz jejich věk, délku zadržení, skutečnost, že detenční zařízení nebylo vhodné pro děti, a též lékařskou zprávu, že děti měly v důsledku pobytu v detenčním centru závažné psychické problémy. Právě tyto okolnosti odůvodnily porušení čl. 3 Úmluvy. Stěžovatelé ve věci K. a ostatní proti Belgii byli naproti tomu podstatně starší: bylo jim třináct, jedenáct a osm let a doba detence činila čtyři měsíce. ESLP zde vzal v potaz vyšší věk dětí, jakož i to, že zde nebyl žádný důkaz o stresu či jiné psychické újmě v zajišťovacím centru. Přesto ESLP dovedl porušení čl. 3 Úmluvy, a to s ohledem na (a) nevhodnost detenčního centra pro děti, (b) děti byly zcela odděleny od otce, který byl zatčen na Srí Lance, (c) jejich matka, která s nimi byla zajištěna v centru, nebyla s to o děti náležitě pečovat, (d) délku detence.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

19. Instruktažní rovněž je, jak ESLP shrnul svou judikaturu proti Francii z roku 2016 – R. M. a další proti Francii (stížnost č. 33201/11, rozsudek ze dne 12. 7. 2016), A. B. a další proti Francii (stížnost č. 11593/12, rozsudek ze dne 12. 7. 2016), A. M. a ostatní proti Francii (stížnost č. 24587/12, rozsudek ze dne 12. 7. 2016), R. K. a další proti Francii (č. 68264/14, rozsudek ze dne 12. 7. 2016) a R. C. a V. C. proti Francii (stížnost č. 76491/14, rozsudek ze dne 12. 7. 2016). V této pětici rozsudků proti Francii řešil ESLP stížnosti dětí mezi čtyřmi měsíci a čtyřmi roky, které byly zajištěny na dobu mezi sedmi a osmnácti dny. ESLP v těchto věcech upozornil na individuální okolnosti každého případu. Jedno zařízení bylo umístěno hned vedle přistávací dráhy letiště, takže stěžovatelé byli vystaveni vysokému hluku; v jiném zařízení nebyly děti dostatečně odděleny od části zařízení pro dospělé, byly vystaveny celodenním hlasitým hlášením z reproduktorů atd. (viz shrnutí ve věci S. F. a další proti Bulharsku, č. 8138/16, rozsudek ze dne 7. 12. 2017, § 83). Rozsudek ve věci S. F. a další proti Bulharsku se týkal zajištění v době vrcholící evropské migrační krize v roce 2015, šlo o zajištění pěti občanů Iráku, manželů a jejich tří synů, šestnáct let, jedenáct let a jeden a půl roku. ESLP jako porušení čl. 3 Úmluvy dovedl zajištění v detenčním centru ve Vidinu, kde po příjezdu byli stěžovatelé prohledáni a následně zbaveni všech svých osobních věcí včetně plen, dětské lahve a mléka pro jejich roční dítě. Po umístění do cely nedostali žádné jídlo ani pití a nebylo jim dovoleno jít na toaletu. Protože v cele nebyla ani žádná nádoba, museli konat potřebu na podlahu. Podmínky panující v zajišťovacím zařízení byly celkově velmi špatné a nelze je považovat za vyhovující ani pro krátký pobyt pro děti ve věku rok a půl, jedenáct let a šestnáct let. Podrobné shrnutí judikatury ESLP v těchto věcech viz v rozsudku NSS ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, publ. pod č. 3876/2019 Sb. NSS.
20. Skutkové okolnosti, za něž byla francouzská vláda kritizována, zejména nadměrná hlučnost ve venkovních i vnitřních prostorách, se však značně liší od prostředí lesů poblíž CHKO Kokořínsko, obklopujících Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 167/2018-72). Toto zařízení pak má nesrovnatelně lepší podmínky pro zajištění cizinců a pobyt nezletilých dětí, než jaké panovaly podle shora odkazovaného rozsudku ESLP (stížnost č. 8138/16, rozsudek ze dne 7. 12. 2017) v detenčním centru ve Vidinu.
21. Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová je zařízením, jež primárně slouží k zajištění cizinců pro účely správního vyhoštění. S přítomností dětí, resp. rodin s dětmi, v tomto zařízení se nicméně počítá v zákoně o pobytu cizinců, což se odráží v povinnostech brát ohled na různé věkové kategorie při nabídce kulturního, sportovního a dalšího vyžití či při odděleném umísťování nezletilých. Z informací o konkrétních podmínkách v tomto zařízení (popsány např. v nálezů Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3289/14 ze dne 10. 5. 2017), lze vypozaovat snahu o reflexi potřeb dětí (vnitřní dětské centrum, venkovní hřiště, výlet dětí mimo zařízení). Dle názoru NSS i Ústavního soudu nelze usuzovat na to, že jsou bez dalšího natolik nevyhovující, že bude pobyt dětí v tomto zařízení vždy představovat špatné zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy (srov. podobně rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2020, č. j. 9 Azs 156/2019-68, bod 26). Špatné zacházení pak dle závěru Městského soudu v Praze nepředstavují nutné bezpečnostní prvky a dozor úředních osob (bez toho by se fakticky nemohlo jednat o zajištění).
22. I judikatura NSS a krajských soudů, na niž žalobci upozornili, se převážně týkala skutkově odlišných situací, totiž rodin s velmi malými dětmi, pro které bylo třeba vytvořit zvláštní podmínky. Pokud pak jde o rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2020, č. j. 2 Azs 230/2019-60, zde Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

se na rozdíl od posuzované věci jednalo o situaci, kdy zajištěn byl i nezletilý stěžovatel b); rozhodnutí policie bylo rušeno z důvodu nedostatečného odůvodnění délky zajištění s tím, že stěžovatel b) je nezletilou osobou, a policie se nezabývala tím, zda je zbavení osobní svobody po danou dobu přiměřené a v souladu s jeho nejlepším zájmem. V nyní projednávané věci však žalobkyně c) zajištěna nebyla a žalovaný se dle soudu přes opomenutí v odůvodnění zabýval nejlepším zájmem žalobkyně c) a z tohoto důvodu žalobce umístil do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, které je přizpůsobeno ubytování rodin s dětmi. Ani rozsudek NSS ze dne 8. 2. 2021, č. j. 5 Azs 166/2020-54 není pro danou věc případný, neboť v oné věci byl jeden ze zajištěných žalobců v okamžiku vydání rozhodnutí o zajištění nezletilý, což žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nezohlednil, naproti tomu v posuzované věci žalobkyně c) zajištěna nebyla a žalovaný se dopadem rozhodnutí na žalobkyni c) fakticky zabýval.

23. Relativně vysoký věk nezletilé žalobkyně c) blížící se hranici zletilosti, vysoké standardy péče, jichž se jí může dostávat v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, jakož i nikterak nepřiměřená délka zajištění žalobkyně a) (stanovena na 30 dní od omezení svobody) ve svém souhrnu vedou k jednoznačnému závěru, že nedošlo k porušení čl. 3 Úmluvy ani k nerespektování zájmu dítěte vyplývajícího z čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.
24. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se žalovaný nedostatečně vypořádal se zranitelností žalobce b). Soud souhlasí, že žalobce b) je zřejmě zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Jeho matka, žalobkyně a), při pohovoru žádné podrobnosti k povaze postižení syna, či k případným zvláštním požadavkům na péči o něj, neuvedla, dle názoru soudu mohl být pohovor veden v tomto směru podrobněji. Podstatné je, že ani v samotné žalobě, kdy jsou žalobci zastoupeni, jakékoli podrobnosti ke stavu žalobce b) chybějí. Soud přesto přisvědčuje, že by bylo vhodné, aby se žalovaný ve svém rozhodnutí jednoznačně vypořádal s otázkou zranitelnosti žalobce b) a aby podrobně odůvodnil, jaké úvahy jej vedly k závěru, že žalobce může být umístěn do Zařízení. Samotná skutečnost, že je žalobce b) zranitelnou osobou, neznamená, že by nemohl být zajištěn, resp. jak tomu je v tomto případě, nemohl být ubytován v zařízení pro zajištění cizinců podle § 140 zákona o pobytu cizinců. Žalobci však ani v žalobě neuvádějí, z jakého důvodu je Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová nevhodným zařízením pro umístění žalobce b). V žalobě je pouze namítáno, že žalovaný sice seznal nesvéprávnost žalobce b), jeho zranitelnost však nijak dále nereflektoval. Žaloba dále uvádí, že žalovaný měl vzít v potaz zranitelnost žalovaného přinejmenším ve vztahu k úvahám týkajícím se přiměřenosti zajištění, jak z hlediska vhodnosti užití prostředků zajištění jako celku, tak ve vztahu k dostupným alternativám, tak z hlediska délky trvání zajištění. Zejména měl žalovaný pečlivě zkoumat podmínky zajištění v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová a zabývat se otázkou, zda je v zařízení dostupná zdravotní péče vhodná a úměrná jeho zdravotnímu stavu. Jak soud uvedl výše, lze souhlasit s námitkou, že žalovaný se měl ve svém rozhodnutí vyjádřit k otázce zranitelnosti žalobce b), avšak soud neshledává toto pochybení za zakládající nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, když zohlednil, že žalovaný rozhodoval primárně o zajištění žalobkyně a), a přestože bylo na místě vypořádat se s otázkou možnosti ubytování žalobce b) jako zranitelné osoby, chybějící výslovné posouzení v této souvislosti není důvodem pro zrušení rozhodnutí, neboť žalobci nijak podmínky, které vyžaduje postižení žalobce b) nespecifikovali, ani netvrdili, že žalovaný měl dospět k závěru, že ubytování žalobce b) bránilo konkrétní skutečnosti či podmínky pobytu v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová. I v této souvislosti soud zohlednil, že Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

žalovaný rozhodoval o zajištění dalších 12 členů širší rodiny žalobců a z dalších rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný zohlednil situaci nezletilých dětí, tj. zranitelných osob, a rozhodl o jejich umístění do zařízení, které je vhodné pro ubytování rodin s dětmi a jiných zranitelných osob. Soud má i v tomto případě za to, že žalovaný podmínky ubytování zranitelných osob fakticky zohlednil, čemuž svědčí také skutečnost, že byl žalobce b) umístěn právě v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová. Soud má za to, že by bylo čistě formalistické, pokud by rozhodnutí žalovaného zrušil z tohoto důvodu, i když bude na místě tento nedostatek napravit případně v rozhodnutí o prodloužení zajištění. V rozhodnutí žalovaného o zajištění dalších členů širší rodiny žalobců (např. rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2022, č. j. KRPA-104736-9/ČJ-2022-000022-ZZC a ze dne 1. 4. 2022, č. j. KRPA-104743-9/ČJ-2022-000022-MIG) je zohledněno mimo jiné, že v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová je k dispozici lékařská péče pro dospělé, tak i pro děti. V žalobě není uvedeno, jakou konkrétní zdravotní péči žalobce b) potřebuje, která mu není v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová poskytována. Soud tak neshledal, že by žalovaný pochybil, když zajistil žalobkyni a) a ubytoval žalobce b) společně s ní v Zařízení.

25. Konečně soud přihlédl i k tomu, že žalobkyně a) zdůrazňovala, že cestují jako skupina, resp. širší rodina, ostatní členové rodiny jí pomáhají s postiženým synem, požadovala, aby rodina mohla z tohoto důvodu zůstat pohromadě, soudu je přitom z úřední činnosti známo, že žaloby zletilých dětí žalobkyně a dalších příbuzných proti rozhodnutím o zajištění byly také zdejší soudem zamítnuty (viz rozsudky sp. zn. 4 A 19/2022, 2 A 19/2022, 20 A 19/2022). K rozdělení rodiny tak nedojde. Přes určité dílčí nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí má soud za to, že z hlediska postavení žalobce b) jako zranitelné osoby, je pro něj za aktuální situace vhodné prostředí Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, kde bude mít i nadále podporu široké rodiny a lékařskou péči. Dosavadní podmínky života žalobce b) jako zranitelné osoby byly zřejmě nesrovnatelně horší, když žalobce b) s širokou rodinou kočoval po Evropě, žalobkyně a) vypověděla, že měli hlad (stejně vypovídali i další členové rodiny), v České republice nemají žádné vazby, tedy neměli kam jít, nemají žádné peníze, na smetištích hledají věci, které se dále snaží prodat. Ve Francii žili několik měsíců ve stanech. Zároveň zde soud zohlednil i poměrně krátkou dobu, na kterou byla jeho matka, žalobkyně a), zajištěna.
26. K námitce žalobců, že žalovaný nezohlednil při posuzování možnosti realizace transferu nezletilost žalobkyně c) (v žalobě je sice uvedeno, že žalovaný nezohlednil těhotenství žalobkyně c), soud však má za to, že se jedná zřejmě o chybu, neboť těhotenství žalobkyně c) nebylo jinde v žalobě ani v rámci správního řízení uváděno) a postižení žalobce b), soud uvádí, že žalovaný se měl v rámci předběžného posouzení možnosti předání žalobců do Rakouska zaměřit také na situaci zranitelných osob v Rakousku. Soud však neshledal a žalobci to netvrdili v rámci řízení před správním orgánem ani v podané žalobě, že by z jakýchkoli informací (např. i z předchozích zkušeností žalobců v Rakousku) vyplývalo, že žalobcům b) a c) jako zranitelným osobám hrozí zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.
27. NSS se ve svých rozhodnutích mnohokrát vyslovil k míře, v jaké se správní orgán musí zabývat otázkou systémových nedostatků azylového řízení ve státě, do kterého má být cizinec předán. Pro posuzovanou věc jsou důležitá východiska, která předesílá rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, publ. pod č. 3773/2018 Sb. NSS, a ze kterých pak následně vycházel NSS i při posuzování právně a skutkově obdobných věcí (srovnej např. rozsudek ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Azs 226/2019-26 a Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

rozsudek ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 Azs 150/2019-19). Z rozsudku rozšířeného senátu vyplývá, že povinnost správního orgánu zabývat se z úřední povinnosti otázkou případných systémových nedostatků azylového řízení jiného členského státu neznámá, že by správní orgány musely v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění zdůvodňovat, zda ve státě, do kterého má být cizinec předán, k takovým nedostatkům dochází. Rozšířený senát připomněl, že evropský azylový systém je vystaven na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a dodržuje základní unijní práva. Pokud tedy cizinec systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán po posouzení této otázky dospěl k závěru, že k nim nedochází a není ani třeba se obávat, že by k nim vzhledem ke konkrétní situaci cizince mohlo dojít, není nutné, aby své úvahy v rozhodnutí o zajištění výslovně uváděl.

28. Ve smyslu rozsudku NSS ze dne 26. 1. 2017, č. j. 2 Azs 6/2017-19 má žalovaný povinnost zabývat se v odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného členského státu podle dublinského nařízení také tím, zda předání cizince není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec dublinského nařízení). Soud si je vědom toho, že žalovaný vydává rozhodnutí o zajištění v časové tísní, avšak měl by v rámci tohoto řízení předběžně posoudit, zda žalobcům hrozí v případě předání do Rakouska zacházení v rozporu s čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Vzhledem k tomu, že však žalobkyně a) v rámci řízení nenamítala hrozící špatné zacházení, naopak děkovala za pomoc správních orgánů s návratem rodiny do Rakouska, žalobci v žalobě nepoukázali na jakékoli konkrétní zprávy, z nichž by vyplývalo, že by žalobcům v Rakousku hrozilo zacházení v rozporu s čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, nepovažuje soud toto pochybení a nedostatek rozhodnutí za natolik závažný, aby způsobil jeho nezákonnost, když neexistují žádné indicie o tom, že jsou podmínky v Rakousku nedostatečné.
29. Podrobnější posouzení možnosti přemístění žalobců je předmětem řízení o předání do příslušného členského státu, které vede Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra podle § 8 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný má v řízení o určení příslušnosti podle dublinského nařízení pouze pomocnou úlohu, a proto nemusí postavit najisto, že předání cizince je skutečně možné. To je úkol ministerstva vnitra, které je povinno možnost předání podrobně ověřit (srovnej např. rozsudky NSS ze dne 30. 1. 2019, č. j. 1 Azs 71/2018-24, ze dne 31. 7. 2019, č. j. 6 Azs 59/2019-38, ze dne 17. 10. 2019, č. j. 4 Azs 153/2019-30 nebo ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Azs 226/2019-26). Podle judikatury NSS je žalovaný povinen zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou mu známy z úřední činnosti či vyplývající z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známé a případné okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovaným cizincem. Z těchto hledisek je nezbytné vždy učinit úvahu, zda není předání do konkrétního členského státu vzhledem ke stavu jeho azylového systému a priori vyloučené. Teprve v následném řízení o předání se zevrubně ověří, zda je předání cizince do jiného členského státu skutečně realizovatelné (srovnej např. rozsudky NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017-54, ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21 a ze dne 10. 7. 2020, č. j. 5 Azs 307/2019-22). Žalovaný není povinen explicitně se zabývat veškerými hypotetickými scénáři a odhady, jaký bude další osud cizince po zajištění. Rovněž se nelze dožadovat, aby žalovaný výslovně pojednal o veškerých obecných zárukách a podmínkách zajištění, které by členské státy měly uplatňovat podle nové přijímací směrnice (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2020, č. j. 7 Azs 86/2020-20). Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

30. Podle čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.
31. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*
32. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.*
33. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
34. V projednávané věci je nesporné, že žalobci neoprávněně přicestovali do České republiky bez platného oprávnění k pobytu, cílem jejich cesty byla zřejmě Francie, uváděli ale též, že chtěli být v České republice, neboť je to pěkná země a žalobce b) se zde může léčit. Skupina již žádala o azyl minimálně v Rakousku, ve Francii a v Německu. Žalobkyně a) se vyjádřila, že do Rakouska vycestují, ostatní členové skupiny však uváděli, že se chtějí vrátit do Francie, Rakouska nebo kamkoli, kde jim bude dobře (rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 4 A 19/2022 ze dne 29. 4. 2022 ve věci žalobců X. - synovec žalobkyně a) a X.). Syn žalobkyně a), X., s družkou X. uvedli, že přijeli požádat o azyl do České republiky, chtějí zde zůstat (rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2022, č. j. KRPA-104803-9/ČJ-2022-000022 a ze dne 1. 4. 2022, č. j. KRPA-104743-9/ČJ-2022-000022-MIG, zde pod sp. zn. 2 A 19/2022). Podobně se vyjádřila i X. (rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2022, č. j. KRPA-104736-9/ČJ-2022-000022, zde pod sp. zn. 13 A 19/2022). Žalobkyně a) též uvedla, že do schengenského prostoru skupina přicestovala v roce 2019, o azyl naposledy žádali v Rakousku, kde jim bylo uloženo, aby vycestovali do Francie, což však nerespektovali, a odjeli do České republiky.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

35. Není tedy pochybností o naplnění podmínky vážného nebezpečí útěku ve smyslu čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení a § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobci pobývali na území neoprávněně a úmysl nerespektovat rozhodnutí o přemístění do Rakouska byl zjevný z jejich jednání. Žalobci svým dosavadním chováním a nelegálním pohybem v schengenském prostoru vyvolali zcela reálnou domněnku, že bez zajištění nebude možné jejich předání do Rakouska, neboť v Rakousku již o azyl neúspěšně žádali, lze předpokládat, že se pokusí odcestovat do jiného členského státu Evropské unie, kde opět zkusí požádat o mezinárodní ochranu.
36. Žalovaný se možností uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování podrobně zabýval v napadeném rozhodnutí na stranách 4 – 7, a to z hlediska všech variant uvedených pod § 123b odst. 1 písm. a), b) c) a d) zákona o pobytu cizinců, kdy soud ve shodě se žalovaným shledal, že v případě žalobkyně a) uložení žádného ze zvláštních opatření nepřipadalo v úvahu, přičemž uložení zvláštního opatření by naopak s největší pravděpodobností došlo ke zmaření realizace předání žalobců do Rakouska. Žalobci neměli žádné finanční prostředky, žalobkyně a) výslovně sdělila, že nemají žádné peníze, mysleli, že je někdo ubytuje, nemají prostředky na složení kauce, ani na vycestování, žádný z nich nemá nijak vyřešenou pobytovou situaci v České republice, nemají na území České republiky žádné relevantní vazby, nemají žádnou adresu, kam jim lze doručovat, na místě určeném policií by se zdržovat nemohli. Též s ohledem na jejich pobytovou historii na území států Evropské unie, kdy nerespektovali povinnost vycestovat z území Rakouska do Francie, a místo toho svévolně vycestovali do České republiky, nebylo možné uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2020, č. j. 7 Azs 4/2020-59, bod 31).
37. S ohledem na shora uvedené nepřicházelo v úvahu ani žalobci poukazované zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců spočívající v uložení povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku. Jak totiž uvedla sama žalobkyně a) při podání vysvětlení na přímý dotaz k možnosti uložení tohoto opatření, adresu pobytu nyní nemají, na policii by se nemohli chodit hlásit a nemohou se zdržovat na místě určeném policií. Vedle skutečností shora uvedených tak sami deklarovali, že i kdyby tato povinnost byla žalobcům uložena, nebudou ji respektovat a nebudou se zdržovat na místě určeném policií.
38. Umístění žalobců do přijímacího střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu nebylo v tomto případě relevantní alternativou k umístění do zařízení pro zajištění cizinců, ostatně žádný z nich nebyl na území České republiky žadatelem o mezinárodní ochranu. Protože nešlo o alternativu, nemusel se touto otázkou ani žalovaný ve svém rozhodnutí zabývat (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2020, č. j. 9 Azs 156/2019-68, bod 25, ústavní stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta usnesením ÚS ze dne 22. 6. 2021, sp. zn. IV. ÚS 1721/20).
39. Soud souhlasí s žalobci, že samotná skutečnost jejich nelegálního vstupu na území České republiky nemůže být důvodem pro závěr, že v případě žalobců nelze uložit zvláštní opatření. V případě žalobců však policie zohlednila také další okolnosti, z nichž vyplývá, že žádali o udělení mezinárodní ochrany minimálně již ve třech různých členských státech, přičemž rozhodnutí ve věci buď nevyčkali, nebo rozhodnutí ve věci nerespektovali. Soud tak shledal, že v daném případě se jedná o situaci, kdy je nutno přistoupit k zajištění žalobkyně a) jako ke krajnímu řešení, neboť s ohledem na předchozí postup žalobkyně a) se lze důvodně domnívat, že by v případě rozhodnutí OAMP o předání žalobců do Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Rakouska, kde jim dle vyjádření žalobkyně a) nebyl azyl udělen, bude pokračovat v cestě do dalšího členského státu za účelem podání další žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

40. Soud má zároveň za to, že opakované podávání žádostí o udělení mezinárodní ochrany v různých státech v případě žalobců již nelze vysvětlit pouhou dezorientací a nepochopením fungování dublinského systému. Situace žalobců se spíše jeví taková, že již tři roky pobývají v schengenském prostoru a odmítají se smířit se závěry ohledně neudělení mezinárodní ochrany. To vede k jejich opakovaným pokusům podávat žádosti v dalších členských státech s nadějí, že v některém z těchto členských států jim bude mezinárodní ochrana udělena. Jde však o nechtěný jev, tzv. forum shopping, kterému má dublinské nařízení zabránit. Lze tedy předpokládat, že byla-li žádost žalobců v některém členském státě již přezkoumána, nedojde v budoucnu k dalšímu přezkoumání jejich žádosti v jiném členském státě. Soud nepochybuje o tíživé situaci žalobců v Moldavsku, avšak chtějí-li pobývat na území České republiky (nebo jiného členského státu), nic jim nebrání v řešení jejich pobytové situace získáním oprávnění k pobytu na území členských států podle institutů migračního práva.
41. K závěrečnému poukázání žalobců na zmatečnost a ledabylost napadeného rozhodnutí soud uvádí, že je v rozhodnutí skutečně zřejmé, že bylo žalovaným vypracováno v časové tísní. Soud však neshledal, že by nebylo zřejmé, z čeho žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel a jakými úvahami se řídil. Soud toto pochybení vyhodnotil jako zřejmou nesprávnost, která nemá vliv na zákonnost napadených rozhodnutí jako celku. Přestože jsou v rozhodnutí uvedené určité chybné detaily, je zcela zřejmé, z jakých důvodů došlo k zajištění žalobkyně a), na jakou dobu, žalovaný se individuální situací žalobců řádně zabýval a jejich případ posuzoval ve světle všech jimi tvrzených i zjištěných konkrétních okolností, uvedl skutkové závěry, ke kterým došel, i právní posouzení dané věci, a to ve všech relevantních aspektech, uvedl úvahy, kterými se řídil, napadená rozhodnutí jsou srozumitelná a splňují kritéria přezkoumatelnosti. S ohledem na to výše uvedené zřejmé nesprávnosti nejsou způsobilé správnost napadených rozhodnutí zpochybnit.
42. Pokud bylo v žalobě namítáno, že je třeba, aby žalobci zůstali pohromadě, neboť jde o druhu a družku, je zjevné, že jde o písařskou chybu v žalobě, tato námitka se zřejmě týká jiných členů skupiny.
43. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
44. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nebyli procesně úspěšní, proto jim náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. května 2022

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.